

35

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA
Piticii
ÎN ȚARA lui GULIVER

EDITATĂ
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

ȘTEFAN TITA

PITICII ÎN ȚARA LUI GULIVER

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

35

CE VEȚI PUTEA CITI ÎN NUMERELE VIITOARE ALE
COLECȚIEI:

- Nr. 36. — „Piticii în țara lui Guliver“ — povestire de Ștefan Tita.
Nr. 37-38-39-40-41-42 — „Pe urmele zimbrului“ — roman istoric de
Victor Eftimiu.
Nr. 43 — „Ațul Fakafo“ — nuvelă științifico-fantastică
de I. Efremov (traducere din limba rusă).

*

COPERTĂ — DESEN: D. IONESCU

CAPITOLUL I

— 1 —

Orice s-ar spune, acela care se îndeletnicește cu iscodirea și redarea a tot felul de povești are în viață mari bucurii. Spre deosebire de omul de rind, povestitorul poate dezvălui tainețe nebănuite, poate pătrunde în miezul întâmplărilor, poate călători, ca nimeni altul, prin timp și loc — înainte și înapoi. Și toate acestea, spre știința ta, cititorule. Iar câteodată și spre desfătarea ta...

Astfel fiind, vom începe povestirea noastră arătând cum în zorii zilei de 7 martie 19... un grup de navigatori se afla în cabina de observație a vasului blindat „Victory IV”. Vasul înainta cu o nemaipomenită iuțeală pe apele Nordului și era minat de puterea descătușată a atomilor.

Deodată, unul dintre navigatori, secundul Tom Border, supranumit Țiparul, din pricina agilității de care dădea dovadă, surprinse o zvicnătură puternică pe ceasul aparatului.

— Un ghețar! strigă el fericit și nu-și mai găsi astimpăr. Un ghețar, domnule căpitan.

Căpitanul Johnson era mult mai potolit decît secundul, Tom Border. La rîndul său, își aruncă privirea pe aparat și mormăi cu pipa între dinți:

— Mda, un ghețar...

Apoi, ștergîndu-și pipa, luă o atitudine solemnă și rosti grav:

— Un ghețar la orizont! În numele majestății sale, fiți gata de atac!

În adevăr, misiunea navigatorilor de pe corabia blindată „Victory IV” era aceea de a da bătălia cu ghețarii. În numeroase rînduri, bombardamente și explozii au transformat în pulbere acei uriași de gheață.

Spectacolul bătăliilor cu ghețarii era de o măreție unică. Imensa masă plutitoare, în mai puțin de o frîntură de secundă, devenea o infinitate de particule scînteietoare care acopereau înfregul văzduh. De acolo cădeau sub forma unei ploii fosforescente, ce îmbăta privirea și inima. Toate acestea însă nu constituiau un simplu joc gratuit. Se urmăreau anumite obiective științifice și economice.

Cercetări amănunțite au dovedit că uneori există în ghețarii avuții nebănuite și rămășițele unor civilizații de mult amurgite. Au fost astfel scoase la iveală numeroase mărturii de o neprețuită valoare: vase de aur și platină; pietre care prin strălucirea lor întreceau cu mult razele verzi ale smaraldelor ori cele albastre ale safirelor și care prin mărimea lor puteau sta alături de ouăle de struț; plante ciudate; animale amfibii cu forme nemaiîntîlnite —

și multe altele. Dar adevăratul scop al acestor expediții era de a descoperi în vasta și incremenita singurătate a ghețarilor minereuri de mare preț.

Pină la urmă, procedeu de a bombarda munții plutitori de gheață, s-a dovedit a nu fi tocmai cel mai potrivit.

O dată cu pulverizarea blocurilor se prăpădeau și unele din aceste prețioase mărturii ale trecutului.

De aceea, în ultimele expediții, fusese aplicat cu mult succes un alt procedeu: acela al topirii treptate a ghețarului. De îndată ce aparatele fixau poziția exactă a masivului plutitor, câteva torpile de proporții obișnuite fișneau de pe vasul explorator. Dar torpilele, ciocnindu-se de ghețari, în loc să facă explozie, pătrundeau adânc, înșurubindu-se în pereții lor strălucitori. Acțiunea lor începea abia acum, o acțiune lentă, cu totul deosebită de binecunoscuta acțiune explozivă a torpilor marine.

Manevrate de pe bordul vasului explorator, ele deveneau pur și simplu un izvor neseecat de lavă incandescentă care se infiltra în carnea ghețarului, topind-o încetul cu încetul și împiedicând, totodată, reinghețarea masei topite printr-un fluid continuu de aer fierbinte. Astfel, orice observator putea constata fără o deosebită osteneală cum se produce în scurtă vreme o girbovire a ghețarului atacat, o împușinare, o dislocare de blocuri și pină la urmă o totală topire.

Cînd răsună binecunoscuta comandă a lui Johnson: „Un ghețar la orizont! Fiți gata de atac!” în jurul Țiparului se adunară în grabă două echipaje: unul care lansa torpilele purtătoare de lavă incandescentă și altul a cărui misiune era cu mult mai anevoioasă: de a căuta urme de minereuri. Firește, cea de-a doua echipă era numeroasă și în întregime alcătuită din navigatori incercați. Printre ei se aflau Mac Intyre tatăl și fiul, oameni de o mare temeritate și care acționau într-o deplină și uimitoare unitate de mișcare. Inițiativa unuia era pe loc completată și desăvîrșită de celălalt.

— 2 —

Atacul a durat aproape patru ore incheiate. În cabina de observație, căpitanul Johnson urmărea pe ecran fiecare fază și intervenea cu o comandă scurtă ori de cîte ori socotea că este trebuință.

Cititorul așteaptă poate unele amănunte în legătură cu desfășurarea bătăliei care a avut loc. Cu multă părere de rău, povestitorul nu-i poate satisface această dorință, întrucît ar însemna să se îndepărteze de la obiectivul povestirii sale, încărcînd-o cu unele detalii, desigur, interesante, dar care nu pot contribui cu nimic la înaintarea narațiunii de față. Povestitorul poate cel mult să-i relateze în puține cuvinte una dintre isprăvile celor doi Mac Intyre, tatăl și fiul, ispravă care, de altfel, ne introduce în însuși miezul acțiunii.

La un moment dat, cei doi temerari navigatori, manevrînd niște aparate emițătoare de ultrasunete cu care topeau și dislocau porțiuni de gheață, zăriră lucind sub un strat subțire și transparent ca o sticlă niște rotoogoale de metal galben.

— Hello boy, spuse tatăl, aici trebuie să fie un tezaur cu străvechi bănuși de aur.

— Cam așa ceva, răspunse Mac Intyre fiul și-i făcu cu ochiul.
În același timp, prin difuzorul minuscul pe care-l aveau pe
piept, auziră glasul căpitanului Johnson:

— Aveți grijă să nu se piardă nici una din monedele găsite!

— Al naibii lup, a auzit ce-am vorbit și se teme că-l vom fura,
rosti Mac Intyre fiul.

— Crede că toată lumea-i ca el, adăugă tatăl și-și completă
spusele cu o teribilă injură marinărească.

Nu simtem siguri dacă microfonul deschis a transmis urechilor
căpitanului Johnson acest scurt dialog între tată și fiu. Ceea
ce putem afirma cu certitudine e faptul că a urmat o nouă co-
mandă adresată Țiparului:

— Secund Tom Border, urmărește îndeaproape pe cei doi Mac
Intyre! Secund Border, ai grijă să nu dispară ceva!

În câteva clipe, Țiparul se și afla lângă cei doi încercați navi-
gatori. Dar, în locul presupusului tezaur, îi fu dat să găsească
cu totul altceva.

— Unde-s monedele găsite?

— N-am găsit nici o monedă. Dar peste o comoară tot am
dat, spuse zimbând Mac Intyre.

— A! ați găsit poate pietre prețioase?

— Nu, nu-i vorba nici de aur, nici de pietre prețioase...

În clipa aceasta, în microfon sună din nou glasul lui Johnson:

— Secund Tom Border, nu te lăsa prostit! Am văzut cu ochii
mei pe ecran cind cei doi Mac Intyre au scos din ghețar un sac
plin cu monede mari de aur.

— Ați auzit ce spune comandantul? Unde-i sacul? Predați-l
numaidecît, pînă nu-i prea târziu pentru voi.

Mac Intyre, căutînd să zîmbească, îl pofti pe secundul Border
să examineze împreună sacul scos din ghețar.

Sacul era un fel de manta lungă ostășească, cu glugă și cu
nasturi lucitori de metal, pe care îi luaseră la început drept bănuși
de aur. Iar în manta se afla, cum era firesc să se afle: posesorul
mantalei. Un om minunat conservat, cu trăsături energice, volun-
tare, cu plete lungi și ale cărui veșminte arătau, fără putință de
îndoială, că era un călător al veacurilor trecute.

— Nu-i și aceasta o comoară? rise-n nasul lui Tom Border
Mac Intyre fiul.

Căpitanul Johnson, care urmărise pe ecran scena descoperirii
acestui ciudat călător, în mantaua pe care o luase drept un sac
plin cu aur, dădu o nouă comandă.

— Aduceți-l imediat pe bord! Nu vă atingeți de buzuna-
rele lui!

— 3 —

Pe vasul „Victory IV” se afla și un medic, nu tocmai tînăr,
pe nume Sam Batle. Batle dovedise într-o vreme o mare pasiune
științifică. Această pasiune era, de altfel, și motivul care-l făcu
să se angajeze ca medic pe vaporul explorator „Victory IV”. Cînd
fu încunoștințat de Johnson că pe bord fusese adusă o făptură
omenească, minunat conservată în ghețar, el aproape că zbură, îm-
pins de curiozitate și nerăbdare, spre cabina de observație, unde
se afla întins pe o masă prețiosul trofeu.

Johnson, sub privirile batjocoritoare ale celor doi Mac Intyre,

ii scootea tocmai prin buzunare. Dar spre dezolarea lui, in locul obiectelor de mare preț pe care nădăjduia să le descopere, nu găsisse decit o busolă, o hartă marină, un ceas cu lanț de nichel, un certificat de identitate pe care nici Johnson, nici Tom Border nu avură curiozitatea să-l cerceteze și, in sfârșit, înfășurate într-o batistă, două păpuși: un bărbat și o femeie. Chipul distins al bărbatului era împodobit de o bărbuță castanie. Cel al femeii scintile de o negrită frumusețe. Avea gene lungi, mătăsoase și trăsături pure, armonios imbinat.

Ambele păpuși erau atit de iscusit executate, incit ai fi putut crede că-s două minuscule ființe omenești. Păpușile erau înveșmîntate in niște costume care se purtaseră cu veacuri înainte, așa cum purta și ciudatul călător, in buzunarul căruia au fost găsite. Costumele lor păreau a fi însă mult mai scumpe.

Batle era un om timid din fire, cum se întimplă să fie unii oameni îndreptați către anumite preocupări științifice și nu au un contact prea apropiat cu semenii lor. Cu toate acestea, cînd i-a zărit pe Johnson și pe Border scotocind prin buzunarele călătorului din trecut, nu și-a putut stăvili pornirea de a exclama indignat:

— Dar bine, mister, de asta vă arde acum?

Și, fără să-i mai pese că disciplina impunea o atitudine de respect ierarhic față de comandant, îl impinse cit colo și aproape că se năpusti asupra călătorului scos din ghețar și incipiu să-l cerceteze, cu uimitorul gînd că l-ar putea readuce la viață.

Poate nu vei crede, cititorule, cele ce-ți înșirăm noi aici, dar lucrurile s-au petrecut aidoma. Inchipuiți-vă! Organismul acelor ființe, menținut in condiții cu totul neobișnuite, a depășit limitele unei existențe umane, conservîndu-se timp de mai multe secole. Iar acum, ciudatul călător putea fi readus la o existență normală, ca a mea ori ca a dumitale. Da! Intocmai așa!

Și aici e cazul să arătăm că mistuitoarea pasiune științifică a doctorului Batle a fost aceea care a săvîrșit această minune.

Nici de data aceasta nu vom intra in descripția amănunțelor tehnice. Socotim că e de ajuns să spunem că, adaptînd la nevoile momentului cel mai desăvîrșit aparat de trezire la viață a ființelor marine înghețate, după o muncă titanică și ajutorat de cei doi Mac Intyre, transformați in asistenți, Batle reuși să-l facă pe originalul prizonier al ghețarului să deschidă ochii și să se uite mirat in jurul său.

— Evrika! strigă transpirat și fericit Batle, aidoma lui Arhimede, cînd descoperise faimosul principiu care-i poartă numele.

Bucuria fu însă de scurtă durată. O nouă toropeală învălui conștiința celui abia trezit și acesta recăzu in somn. Urmară clipe de deznădejde și poate că, fără îndemnul celor doi Mac Intyre, Batle s-ar fi lăsat păgubaș.

— Eu zie să mai încercăm o dată! spuseră bătrînul și fiul.

— Bine, să mai încercăm! conveni Batle, stimulat de încrederea celor doi marinari. De data aceasta, izbînda a fost deplină. „Pacientul“ se trezi cu adevărat. Cînd fu in stare să se miște și să vorbească, primul gest fu să-și caute batista cu cele două minunate păpuși și să intrebe in același grai in care se exprimau cei de pe „Victory IV“:

— Unde sint Gatina și Beloger?

Între timp Johnson, cuprins de păreri de rău că nu a găsit

ceva mai de preț, își aruncă într-o doară privirile pe certificatul de identitate găsit asupra călătorului readus la viață. Deși cerneala se ștersese aproape cu totul, Johnson reuși să citească numele caligrafiat pe prima filă. Făcu deodată ochii mari, nevenindu-i să creadă. Cit era el de calm, o asemenea descoperire îl umplu de uimire. Mai citi o dată și apoi, pentru a se încredința că nu se înșală, întinse lui Border certificatul.

— Secund Tom Border, citește, te rog, cu glas tare, numele captivului nostru.

Border luă certificatul și, ducându-l aproape de ochi, silabisi:

— Gu... li... ver...

Cititorul este poate dezamăgit că povestitorul nu i-a rezervat lui Guliver o apariție mai spectaculoasă și că a folosit binecunoscutul procedeu: viața adormită între ghețuri.

Ei bine, n-are dreptate! Povestitorul a socotit că un asemenea vestit navigator nu putea fi găsit decît în mijlocul apelor, chiar dacă între timp au înghețat din pricina anumitor „peripeții“ științifico-fantastice, cunoscute din cărți...

Așadar, Guliver fusese readus la viață!

Cine n-a citit isprăvile acestui celebru navigator, popasurile lui în țara piticilor, uriașilor, a nechezilor, în descrierea succulentă și fermecătoare a nu mai puțin celebrului scriitor Jonathan Swift?

Pentru a-și împărtăși orice umbră de îndoială din suflet, Johnson se repezi la captivul readus la viață, care tocmai cobora de pe masă, și-l întrebă cu glasul sugrumat de emoție:

— Spune-mi, spune-mi, dumneata ești cu adevărat Guliver?

Guliver zimbi. I se părea curios că oameni care vorbesc același grai cu el să-l întrebe dacă este cu adevărat Guliver cînd el nu-și dezvăluisese față de nimeni încă identitatea. Vru să-și scoată certificatul din buzunarul interior al vestonului, dar constată că e gol. Atunci, amintindu-și parcă ceva, redeveni dintr-o dată foarte serios și întrebă aproape răstit:

— Unde sînt Gatina și Beloger?

— Cine? Întrebă la rîndul lui Johnson.

Auzea pentru prima oară aceste nume ciudate.

— Gatina și Beloger, stăruî Guliver lovind cu pumnul în masă. Cînd mi-am dat seama că se va produce naufragiul i-am înfășurat într-o batistă și i-am pus aici, în buzunar. Iar cînd m-am deșteptat din îndelungatul meu somn, nu i-am mai aflat acolo. Unde-au dispărut?

Abia acum se dumiri Johnson că Guliver întreba de cele două păpuși, pe care el, negăsind altceva mai de preț, le și dosise.

— A! vorbești de păpușile acelea mitifele?...

— Ce păpuși? îl întrerupse Guliver. Sînt oameni ca mine și ca dumneata!

— Oameni? Ce fel de oameni? întrebă de data aceasta doctorul Batle, presimțind că se află înaintea unei noi surprize.

— Sînt locuitorii ai Liliputaniel, pe care i-am poftit să mă însoțească la întoarcerea mea din a doua călătorie în țara lor.

Mac Intyre tatăl își lovi feciorul cu cotul:

— Ai auzit?

Întrebarea își avea tilcul ei. Pentru Mac Intyre fiul nu exista lectură mai pasionantă decît „Călătoriile lui Guliver în țara piticilor“. De aceea nici nu răspunse tatălui său, ci începu să caute

cu infrigurare prin cabina de observație pe cei doi locuitori ai Liliputaniei. Piticii... piticii despre care citise atâtea în cartea lui Swift se aflau, așadar aici, în imediată lui apropiere. Dar unde-or fi dispărut? Doar înainte cu câteva clipe fuseseră trințiți deoparte într-un colț, iar acum, poftim, parcă i-ar fi înghițit oceanul. De fapt, Johnson avusese grijă să-i dosească într-unul din încăpătoarele sale buzunare tănuite de clape și cusături.

Auzind însă că-i vorba de făpturi omenești, Johnson se grăbi să-i scoată la iveală. Ce-i trebuiau pitici?

— Iată-i, bișui el puțin stinjenit de privirile ironice ale celor doi Mac Intyre. În grabă... din nebagare de seamă, au ajuns aici... în buzunarul meu.

Guliver luă acele făpturi în palmă și le privi cu durere. Zăceau inerte, și nimic nu trăda că ar mai fi fost în viață.

— Sărmanii, rosti el grav. Au fost răpuși de vitregia vremurilor prin care am trecut.

O lacrimă grea se prelinse pe obrazul vestitului călător.

— Un om ca dumneata n-ar trebui să plingă! spuse Johnson și strimbă nemulțumit din nas. Îl decepționa purtarea lui Guliver. Auzi, să plingă pentru niște pitici!

Iar Tiparni, deși nu rosti nici un cuvânt, fu în totul de părerea comandantului său. Cei doi Mac Intyre împreună cu doctorul Sam Batle erau însă de altă părere. Iar acesta din urmă formulă chiar o lapidară cugetare, pe care o subscriem și noi din toată inima:

— Un om cinstit nu trebuie să se rușineze de lacrimile sale! Mac Intyre fiul îl întrebă atunci pe Batle în șoaptă:

— Oare cu ei nu se poate înfăptui minunea săvârșită cu Guliver?

— Nu-i vorba de nici o minune, ci de aplicarea unor principii științifice, i-o reteză Batle, care nu putea suferi nici măcar într-o convorbire amestecul minunilor în indeletnicirile lui medicale.

— Fie ce-o fi, numai trezește-i la viață, se rugă Mac Intyre fiul de el.

— Hm, vezi, treaba-i mult mai grea. Nu cunosc organismul piticilor și nu știu în ce fel poate reacționa, răspunse Batle.

După asemenea răspuns, oricine s-ar fi așteptat ca Batle să-și vadă de ale lui și să-i lase pe acei cetățeni ai Liliputaniei la voia întâmplării. Lucrul acesta nu numai că nu se întâmplă, ci, dimpotrivă, cu o îndrăzneală și-o perseverență demne de o fire adevărat pasionată de știință, el se strădui să-i redea vieții.

Strădanțiile lui, și de data aceasta deosebit de anevoioase, fură în cele din urmă încununată de succes. Trezirea minusculor ființe fu profund emoționantă. Gatina, care-și mișcă prima pleoapele cu gene lungi ca niște spice liliputane, rosti un singur cuvânt:

— Beloger!

Beloger se ridică din încremenirea somnului, tot cu numele Gatinei pe buze. Iar apoi, regăsiți și fericiți, amândoi au întrebat deodată:

— Unde-i Guliver?

Guliver îi luă din nou în palmă. De data aceasta, un zîmbet de imensă bucurie îi lumina chipul.

Cei doi pitici se urcară pe brațul lui Guliver și, întocmai ca niște copii, se jucară, și se zbuguiră pe umărul și în părul lui.

Mac Intyre iul îi privea ca halucinat. Nu-i venea să creadă că înaintea ochilor se găsesc renumiții eroi din cartea lui preferată. Și, într-adevăr, întâmplarea nu era una de toate zilele.

Dar să revenim la povestirea noastră și să încheiem capitolul întâi. Așa cum am mai arătat, Johnson începu să fie nemulțumit de purtarea sentimentală a lui Guliver și, în general, de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu știa nici cum va fi privită de către conducerea „Fundafiei științifice Morisson“, în slujba căreia lucra, aducerea unor asemenea „plocoane“, în loc de minereurile căutate.

De aceea, fără a mai sta mult pe gânduri, ordonă oamenilor săi să părăsească de îndată cabina de observație.

— Secund Tom Border, medic Sam Batle, marinari Mac Intyre senior și junior, treceți pe bord la raport!

— Dar cu musafirii noștri ce facem? avu Batle curiozitatea să întrebe, călcînd încă o dată disciplina.

— Ei rămîn deocamdată aici, răspunse sec Johnson. Executați ordinul!

— Vedeți... eu... eu aș fi vrut să-i studiez, replică Batle.

— Nu știu ce intenții ai dumneata, dar pe acest vas eu comand.

În fața acestei atitudini intransigente, doctorul Batle ieși din încăperea primul, nu fără a face cu mîna un semn de prietenie lui Guliver, lui Beloger și Gatinei. După el ieșiră cei doi Mac Intyre și Tiparul. Ultimul care părăsi încăperea fu Johnson, care, ajuns afară, răsuci de două ori cheia în broasca secretă. Astfel, Guliver, Beloger și Gatina schimbară pentru un moment închisoarea ghețurilor cu aceea improvizată a cabinei de observație.

CAPITOLUL II

— 1 —

Din capitolul precedent cititorul a putut afla că Johnson se temea că aducînd „ploconul“ viu scos din ghețar, să nu primească o aspră admonestare din partea forurilor conducătoare ale „Fundafiei științifice Morisson“. Această temere nu era chiar pe de-a-ntregul lipsită de îndreptățire. Fundația Morisson fusese întemeiată cu cîteva decenii înainte, în scopul cercetărilor științifice. Dar în actul de constituire al fundației se prevăzuse în mod expres clauza ca toate aceste cercetări să ducă la îmbogățirea patrimoniului trustului „Morisson and Morisson“, care controla numeroase și spornice întreprinderi industriale și comerciale.

Și acum Johnson își frămînta mîntea cu fel și fel de întrebări, cărora nu izbutea să le dea răspuns și care toate laolaltă puteau fi reduse la una singură: în ce chip vor putea Guliver, Gatina și Beloger să contribuie la îmbogățirea patrimoniului firmei „Morisson and Morisson“?

Johnson nu era un om dotat cu prea multă imaginație. Dar chiar de ar fi fost dotat de la natură cu cea mai luxuriantă fan- tezie, tot n-ar fi putut să bănuie întorsătura pe care aveau s-o ia lucrurile la numai cîteva zile după întoarcerea lui în țară.

Intr-adevăr, de îndată ce s-a aflat de aducerea captivilor din ghețar, Johnson fu pur și simplu asaltat de reporteri. Era o ade-

vărață cursă după senzațional, și prezența lui Guliver și a celor doi pitici constituia pare-se un material care stimula din plin această cursă. Întreaga presă, aparținând celor mai potrivnice grupuri, publica pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă și pe cit posibil cu ilustrații inedite, amănunte în legătură cu descoperirea expediției de pe vasul „Victory IV”. Recordul celor mai senzaționale știri îl deținea însă ziarul „Telegraph” în cele trei ediții, de dimineață, prinz și seară, precum și postul de televiziune „M.M.” Explicația acestui succes e cit se poate de simplă: atît „Telegraph” cît și postul „M.M.” aparțineau lui „Morisson and Morisson”. Cum este și firesc, întimplarea relatată cu lux de amănunte de întreaga presă stîrni un puternic ecou în opinia publică.

Titlurile reportajelor întinse pe cîteva coloane și ticluite cam în felul acesta: „Misterul din ghețar”, „Guliver, idolul piticilor, trăiește”, „Dar uriașii unde sînt?”, „Un om de cîteva secole!!!”, „Mai tare ca timpul”, „Liliputania, țară a miracolelor” etc. etc., treziră o legitimă curiozitate în rîndurile milioanei de cititori. Cu prilejul diferitelor manifestări publice care aveau cu totul alt obiectiv, participanții cerură stăruitor să-i vadă pe Guliver și pe pitici. Pînă la urmă, se organizară întruniri uriașe al căror unic rost era ca forurile calificate să ia cunoștință de dorința colectivă de a-i vedea pe eroii din ghețar.

Această mișcare dădu imbold lui Robert Morisson, președintele consiliului de administrație al consorțiului „Morisson and Morisson” — un bătrîn de vreo șaptezeci și cinci de ani, sănătos tîn, dar căruia îi plăcea să simuleze crize cardiace și a cărui neostoită patimă era aurul în diferitele lui forme — să pună la cale organizarea unei expoziții internaționale: „Expoziția Guliver”. O asemenea expoziție, în care Guliver, Gatina și Beloger ar fi avut rolurile pe care-l au, de pildă, maimuțele ori girafele într-o menajerie, ar fi adus venituri considerabile consorțiului, lovit de-o criză acută și inevitabilă.

Și fără îndoială că bătrînul și-ar fi adus la îndeplinire într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat acest proiect dacă, prin criza acută și inevitabilă de care pomenim, ar fi trecut numai amintita firmă și nu chiar însăși țara lui Guliver.

O mică, foarte mică paranteză ne va lămuri pe deplin despre ce este vorba. Într-adevăr, e suficient să arătăm că sistemul colonial, care susținea eșafodajul imperiului, primise în ultima vreme puternice lovituri. Spinările încovoiate ale popoarelor din colonii s-au îndreptat una cîte una, azvîrlind povara seculară a „civilizației” introduse cu sabia.

Nici concentrările de trupe, nici zgomotoasele amenințări ca distrugeri hidrogenice, nici blocada economică și nici alte metode de același gen n-au izbutit să zăgăzuiască irezistibilă dorința de a trăi mai bine, nici urmările concrete ale acestor dorințe. Firește, un sistem obișnuit să-și ducă viața opulentă aproape exclusiv cu mijloacele lui Shylock suportă anevoie asemenea lovituri.

Nu vom intra nici de data aceasta în prea multe amănunte. Repetăm: situația imperiului era cit se poate de precară și ea prilejuise numeroase nopți albe lordului Westinghouse, primul ministru al țării lui Guliver, lui sir William, ministrul pușinelor colonii care mai rămăseseră, și celorlalți colegi ai lor.

Regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a era de

asemenea pradă unei violente crize de deznădejde. Deși n-a ținut niciodată în mână un ac de cusut, instinctul ei de femeie îi spunea că o țesătură putredă nu mai poate fi utilizată ca lumea, oricâte petice i s-ar pune...

Cu aceasta vom închide paranteza și vom trece mai departe. Cînd sir William află despre descoperirea din ghețar, în mintea lui scîpără o idee. Asemenea scîpărări erau destul de rare, totuși, pentru respectul adevărului, trebuie să menționăm că ele aveau loc.

— Imperiul este salvat! rosti el cu gravitate.

Cu toate că era trecut de miezul nopții, îl chemă la telefon pe lordul Westinghouse.

Acesta tocmai ațipise după o injecție somniferă. Valetului i-au trebuit vreo zece minute pînă să-l trezească. Buimac, lordul puse mîna pe receptor, dar cînd zări pe ecran chipul fericit al colaboratorului său și, mai ales, cînd auzi glasul său dogit, care căpătase unele inflexiuni tinerești, dintr-o dată îi pieri somnul.

— Vino imediat, porunci el.

În mai puțin de zece minute, sir William se afla în cabinetul lordului și-i expunea cu lux de amănunte ideea care-l făcuse să rostească istoricele cuvinte: „Imperiul este salvat!“.

— 2 —

— Da! Imperiul este salvat!

Aceasta era și concluzia lordului Westinghouse, după ce ascultă expozeul colaboratorului său.

Și contrar tuturor uzanțelor moștenite din generație în generație și noaptea cu strictețe din tată-n fiu, el ceru la ora aceea firzie de respect să fie primit numaidecît de majestatea sa regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a (în țara lui Guliver, potrivit unei străvechi tradiții, consfințită prin constituție, la tron se succedau numai descendenții de parte femeiască).

Cînd mareșalul palatului, viconte Rap, fu încunoștințat despre dorința lordului Westinghouse, se cutremură de groază.

— Dar bine, milord, îl întimpină consternat pe Westinghouse, cum e cu puțință să-mi cereți un asemenea lucru? Ori cît am trăi în secolul democrației, știți bine, conform protocolului, majestatea sa nu poate să vă primească decît mîine la amiază, cel mai devreme.

Westinghouse nu era omul care să se lase ușor convins. Dimpotrivă, atunci cînd socotea că este cazul, dezlănțuia un adevărat potop oratoric, ca să convingă el pe altul. De data aceasta, procedă la fel. Cu toate acestea, viconte Rap rămase absolut neînduplecat. Regina nu putea fi trezită. Intransigența lui Rap îl indispusese pe Westinghouse. Totuși nu-l împiedică să ia măsurile pe care le socotea necesare.

— Bine, atunci vom convoca întîi Consiliul de Miniștri și apoi o voi ruga pe augusta noastră suverană să mă primească. Sir William, pregătește-ți te rog expozeul pe care urmează să-l rostești în fața Consiliului. De asemenea, pregătește și decretul spre a-l prezenta mîine la amiază majestății sale spre semnare.

Consiliul de Miniștri care avu loc la orele 8 dimineața ascultă cu religiozitate expozeul lui sir William. Apoi, după ce acesta se așază obosit și transpirat pe scaun, Marjory, lord al sigiliului pri-

vat, se ridică de la locul său și, cu lacrimi în ochi, îl îmbrățișă pe sir William.

— Scu... scumpul meu, se bilbi el după cum îi era obiceiul. Scu... scumpul meu... Im... imperiul e... este... sa... salvat!

Pe rând ceilalți membri ai guvernului prezidat de lordul Westinghouse repetară gestul lui Marjory.

— Da, imperiul este salvat!

Aceasta era concluzia întregului Consiliu de Miniștri, alcătuit din lorzi, conți, baroneji, viconți și siri, oameni cu o îndelungată experiență politică, încărungați în slujba imperiului și a intereselor sale.

Și acum iată conținutul acestui istoric document, adoptat de cabinetul Westinghouse și supus spre semnare majestății sale regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a.

„Noi, Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, prin mila celui de sus, regină a regatului și împărăteasă a întregului imperiu unit pe vecii vecilor, scoboritoare directă a marelui Edgar Cel Voios, întemeietorul Casei Floragenet, și a Luisei de Brabant, ducesă de Gloucester și vicontesă de Talmadge, stăpînitoare deplină a drepturilor transmise prin grația divină asupra popoarelor regatului și imperiului unit, avînd în vedere raportul primului nostru servitor, lordul Westinghouse, am decretat și decretăm:

1. Teritoriul ținutului Liliputania, cu locuitori și avuții, teritoriul descoperit de cetățeanul regatului și imperiului nostru, Gulliver, se integrează pe vecie regatului și imperiului nostru devenind astfel un dominion imperial.

2. Aceasta corespunde în totul și dorinței Liliputaniei, dorință transmisă prin delegați speciali.

3. Pentru îndeplinirea întocmai a misiunii noastre civilizatorii se vor lua de urgență măsurile de rigoare în vederea introducerii neîntîrziate a legislației regatului și imperiului nostru în Liliputania.

4. Cabinetul primului nostru servitor, lordul Westinghouse, este însărcinat să aducă la îndeplinire cele cuprinse în prezentul decret.

Semnat *mano proprio* în palatul Tamberland

Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a regină împărăteasă“

— 3 —

Publicarea acestui document a stîrnit — așa după cum era de așteptat — o mare fierbere în opinia publică mondială. Într-o vreme cînd lupta împotriva ultimelor rămășițe ale colonialismului luase o amploare măreață, țara lui Gulliver, condusă de regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a și de guvernul Westinghouse, se pregătea să-și extindă tentaculele asupra unui ținut încă necunoscut.

Nu vom stărui asupra protestelor în diferite forme și de proporții uriașe care se revărsau atît din interiorul țării cit și din afară. Am folosit în mod intenționat expresia „se revărsau“, întrucît comparația care se face de obicei cu valurile neostenite ale mării este de data aceasta cum nu se poate mai potrivită.

Intr-adevăr, ca o mare care-și trimite fără conținere talaz după

talaz asupra malurilor abrupte și nisipoase, așa era și mișcarea protestară stîrnită de hotărîrea luată de a transforma Liliputania într-un dominion imperial. Cu toate acestea, guvernul Westinghouse își continua, mai mult ori mai puțin, liniștit pregătirile în vederea preluării teritoriului descoperit de Guliver.

Trebuie să menționăm aici că în rîndurile aceluia care protestau cu strășnicie împotriva transformării Liliputaniei în dominion imperial se afla și președintele consiliului de administrație al consorțiului „Morisson and Morisson“, bătrînul financiar Robert Morisson, pe care cititorul a avut prilejul să-l cunoască chiar în cuprinsul acestui capitol. Motivele care îl determinau pe acest experimentat om de afaceri să se împotrivească erau cu totul altele decît acelea exprimate de imensa majoritate a celor ce protestau.

El se vedea pur și simplu lezat în interesele sale personale. În petiția înaintată direct suveranei, prin intermediul mareșalului Rap, membru în consiliul de administrație al consorțiului, Robert Morisson invoca dreptul sînt al proprietății, înscris în bula „Habeas terram“, și care fusese acum călcat în picioare. Socoteala lui Morisson era foarte simplă, și ea poate fi înfățișată prin următorul silogism :

„Liliputania a fost descoperită de Guliver“.

„Guliver îmi aparține, respectiv trustului «Morisson and Morisson»“.

„Așadar, Liliputania aparține trustului «Morisson and Morisson»“.

În încheierea petiției sale, Robert Morisson ruga fierbinte pe augusta stăpînă a destinelor țării să aprecieze justetea argumentelor invocate și lăsa să se strecoare destul de transparent amenințarea că se va adresa înaltului tribunal din Hussex, denumit *Domus legis*, care avea căderea să judece litigiile dintre stat și particulari.

Poate că bătrînul om de afaceri s-ar fi adresat acestui suprem for judecătoresc, ai cărui membri erau deținătorii acțiunilor „Morisson and Morisson“ dacă, în ultimul moment, sir William nu i-ar fi cerut o întrevedere. Întîlnirea avu loc în biroul lui Morisson și promitea a fi furtunoasă.

Sir William, făcînd apel la sentimentele patriotice ale lui Robert Morisson, îl rugă să nu întreprindă nici o acțiune menită să cauzeze noi greutăți guvernului. Dar Morisson nici nu vru să audă de așa ceva. Atunci sir William îi arătă că din toate părțile se adunau deasupra lor nori grei. Diferite țări se și adresaseră „Organizației internaționale a drepturilor popoarelor“, cerînd să intervină energic. Nu se știa încă ce urmări puteau avea asemenea demersuri făcute chiar de unele țări considerate prietene.

De aceea, Robert Morisson se cuvenea să fie alături de regină și guvern în acele momente grele. În fața acestei patetice intervenții, Morisson n-avu de formulat decît o singură obiecție :

— Bine, dar cine mă despăgubește pe mine de pierderile suferite prin neorganizarea expoziției proiectate? (Cititorul își amintește, desigur, de intenția bătrînului financiar de a organiza o expoziție internațională în care să fie prezentat Guliver, Gatina și Beloger.)

Discuția alunecînd pe această pantă, lui sir William îi fu foarte ușor să-l convingă pe Morisson. Sir William îi propuse să devină

președintele societății, căreia i se concesiona în mod exclusiv, pe timp de 99 de ani, exploatarea tuturor avuțiilor subterane și terestre ale Liliputaniei. Doar se cunoștea faptul că Liliputania era o țară foarte bogată. Și apoi, cu noile mijloace tehnice, cine știe ce nebănuite zăcăminte s-ar mai fi descoperit. Așadar, perspectivele se deschideau cum nu se poate mai îmbietoare. Calmat, Morisson declară că, pătruns de o înaltă datorie patriotică, acceptă.

Astfel luă sfârșit această întilnire care promitea să fie dramatică, dar care a fost doar practică: prin constituirea societății anonime „Guliver and comp.”.

CAPITOLUL III

— 1 —

Dat fiind că din capitolul anterior lipsește, ca participant direct al acțiunii Guliver, s-ar putea naște bănuiala că el a fost de acord cu toate cele întâmplate. Ei bine, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Nu, n-a fost de acord. Ba chiar mai mult, el n-a știut absolut nimic de combinațiile făcute pe seama lui.

După cum v-amintiți, l-am lăsat pe Guliver la sfârșitul capitolului I, încuiat în cabina de observație a vasului „Victory IV”, împreună cu micii săi prieteni Gatina și Beloger.

Situația lui Guliver era, fără îndoială, dramatică. El se trezise într-o lume cu totul străină, pe care n-o înțelegea, și ar fi, desigur, interesant de urmărit, etapă cu etapă, strădaniile lui de a se adapta, de a îngusta gura prăpastiei care-l despărțea de această lume. Nu stă însă în intenția povestitorului de a face sondaje psihologice. De aceea, vom trece mai departe și vom arăta că vremea petrecută în cabină n-a fost cituși de puțin plăcută și atât Guliver cât și piticii își vor aminti cu durere și revoltă de acest prim contact cu realitatea, după îndelungatul lor somn.

Părăsind Liliputania, Guliver invitase această tinără pereche să-l însoțească în patrie. Voia să le arate frumusețea peisajului natal de care le vorbise adesea, să-i găzduiască în familia lui, să le răsplătească omenia și dragostea cu care a fost el însuși găzduit în Liliputania. Dar naufragiul năruise toate aceste bune intenții, iar acum, readuși la viață, după o îndelungată peregrinare prin văile somnului, poftim, stăteau într-o cabină de vas, încuiați și păziți cu strășnicie ca niște răufăcători.

Singurii oameni cu care puteau schimba câte un cuvânt, erau cei doi Mac Intyre, care, trecind peste dispozițiile categorice ale lui Johnson și cu complicitatea marinarului de gardă, veneau la fereastra zăbreliță a cabinei să le aducă ciocolată. Astfel Guliver a putut afla câte ceva și din cele petrecute în omenire în decursul sutelor de ani cit dormise în ghețar. Îi uimeau descoperirile științei și mersul înainte al tehnicii. Nu înțelegea, de pildă, cum vasul pe care se afla prizonier putea, fără visle și fără pinze, să-și taie drum prin valuri. Cei doi Mac Intyre se străduiau să-l lămurească. Treaba mergea însă anevoie. Guliver avea o minte ageră. Pricpea câte ceva. Dar multe lucruri îi rămăneau ascunse, nevăzute de ochiul minții. Ceea ce-l uimise însă peste măsură era faptul că în timp ce o bună parte din țările lumii trăiseră transformări de seamă, fara sa era încă acoperită de praful și păienjeniișul unor idei și

tradiții cu totul nepotrivite. În paranteză fie zis, poate că tocmai această împotmolire în smîrcurile trecutului a înlesnit comunicarea și înțelegerea pînă la un punct a lui Guliver cu oamenii care erau cu cîteva sute de ani mai tineri ca el.

Cînd Guliver și-a dat seama că atît el cit și oaspeții săi sînt considerați prizonieri, a fost cuprins de o nemaipomenită furie. A început să lovească și să zgîlție ușa de oțel, a strigat și a cerut să fie adus în fața comandantului vasului. Zadarnică risipă de energie! Johnson nici nu se gîndea să stea de vorbă cu el. Gatina și Beloger nu se simțeau însă cîtuși de puțin mîhniiți. Dimpotrivă. Erau fericiți că supraviețuiseră peste secole unui cumplit naufragiu și că viața le era deschisă înainte, chiar dacă pentru moment ușa de oțel a cabinei le stătea în cale, nu numai închisă, dar și incuiată.

Cu multă gingășie ei căutau chiar să-l consoleze pe Guliver și să dea întimplărilor o nuanță glumeață.

— Gîndește-te prietene, îi spunea Beloger jucîndu-i-se în palmă, ce s-ar fi întimplat dacă am fi rămas în Liliputania? De mult am fi fost pulbere și pămînt. Pe cînd așa, dac-am împărtășit soarta ta, iată, trăim!

— Și nu numai că trăim, adăugă veselă Gatina, dar ne-am păstrat tinerețea. Sîntem tot atît de tineri ca și acum cîteva sute de ani.

Toate aceste delicate manifestări de prietenie mingiau sufletul lui Guliver. El le răspundea zîmbind, că într-un fel aveau dreptate. Totuși, nimic nu îndreptăcea tratamentul barbar la care îi supunea Johnson. Răspunzîndu-le astfel, Guliver era din nou cuprins de furie. Se năpustea cu pumnii și cu umărul asupra ușii de oțel, care însă rămînea, firește, nemișcată.

Fără a fi pesimist, povestitorul trebuie să-și mărturisească aici îngrijorarea față de starea de nervi a lui Guliver. Din fericire, acostarea vasului în portul Worcester a pus capăt îngrijorării sale.

— 2 —

La cîteva zile numai de la ticluirea documentului care transforma, cel puțin pe hîrtie, Liliputania dintr-o țară liberă într-un dominion imperial, avu loc la curtea reginei împărătese Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a o grandioasă ceremonie cu care prilej Guliver, Gatina și Beloger fură prezentați suveranei.

Guliver, necunoscînd nimic din combinațiile guvernului Westinghouse și ale trustului „Morisson and Morisson”, se simți măgălit că el împreună cu oaspeții săi fuseseră poștiți la curte. Ei, da, așa mai înțelegea că trebuie să se poarte lumea. Îi părea bine să-și reabiliteze în ochii micilor săi prieteni compatrioții grav compromiși de purtarea lui Johnson.

De unde să știe sărmanul Guliver că și această ceremonie făcea parte din planul lui sir William și al lui Robert Morisson.

Într-adevăr, prezențarea servea drept pretext pentru lansarea acțiunilor societății „Guliver and comp.". Ceremonia trebuia precedată de trecerea pe străzile principale ale capitalei a unui impunător cortegiu, în mijlocul căruia se aflau eroii din ghețar. Micul burghez, posesor al unui carnet de economii, avea să se convingă cu propriii săi ochi că Guliver există în carne și oase. De asemenea, că Liliputania nu-i o poveste, de vreme ce emisarii ei — Gatina și Beloger

— șed alături de Guliver în trăsură la Daumont. Ca atare, micul burghez avea să-și scoată banii depuși la casa de economii, spre a-i investi în acțiunile noii societăți. Simplu și ingenios, nu ?

Pe de altă parte, cu ocazia prezentării la curte, trebuia rostită în acest cadru solemn și o formulă sacramentală prin care Liliputania se proclama de bunăvoie dominion imperial, potrivit paragrafului 2 din document, care glăsuiește, dacă vă amintiți, astfel:

„Aceasta corespunde și dorinței Liliputaniei, dorință transmisă prin delegați speciali“.

Desigur, cititorul a înțeles că Gatina și Beloger trebuia să joace, fără voia lor, rolul delegaților speciali. În felul acesta, guvernul Westinghouse socotise să facă față presiunilor opiniei publice mondiale și cine ar fi putut obiecta ceva, dacă însăși Liliputania, de bunăvoie, se proclama dominion imperial ?

Îată-i dar pe Guliver, Gatina, Beloger lăfăindu-se în somptuoasa trăsură la Daumont, trasă de zece minunați trăpași, toți de aceeași culoare. De o parte și de alta a străzilor erau masași zeci și zeci de mii de curioși. Cordoanele de poliști abia reușeau să zăgăzuiască valul de lume ce amenința să se reverse peste cortegiul.

— 3 —

Sala tronului strălucea ca o diademă. Deși era ziua în amiaza mare, tradiția cerea ca luminările marilor candelabre să fie toate aprinse, iar neliniștea flăcărilor făcea ca pietrele prețioase și aurăria tronului și ale veșmintelor curtenilor să răsfringă luciri amețitoare.

Trei bătaii solemne vestiră sosirea reginei. Zumzetul care umplea vechea sală a tronului se curmă ca prin farmec. Intocmai ca Marea Roșie atinsă de toiagul biblicului Moise, s-a desfăcut în două și mulțimea curtenilor, lăsând la mijloc cale liberă pentru pașii reginei.

O dată instalată pe tron, suverana șopti ceva prințului consort care sedea alături pe taburet. Acesta la rindul lui îi făcu un semn cîl se poate de discret vicontelui Rap. Ceremonia prezentării putea să înceapă.

Înaintînd în fața tronului, Rap rosti cu un glas cit mai profund — așa cum impuneau regulile stabilite cu secole în urmă — următoarele cuvinte:

„Majestate, robul dv. vestitul navigator Guliver, însoțit de delegația specială trimisă de conducerea ținutului Liliputania, așteaptă să vi se poată prosterna la augustele dv. picioare“.

La care Carla Victoria Ludovica a XIV-a ridică arătătorul mîinii drepte, ceea ce potrivit tradiției însemna:

„Să între!“

Atunci tobele începură să răpăie, iar trîmbițele să sune. Acest vacarm îngrozitor dură aproape cinci minute, în care timp toți cei de față în frunte cu regina păstrară o neclintire de piatră. Apoi perdelele grele de pluș împodobite cu smaralde și safire, care ascundeau o ușă secretă, fură date de o parte și în sala tronului intrară Guliver, Gatina și Beloger.

Intr-atît de mare era puterea tradiției încît, pătrunzînd în sala tronului, Guliver nici nu-și dădu la început seama că, între el și cei care se aflau aici, era o distanță de cîteva sute de ani. Regina, prințul consort și majoritatea curtenilor purtau veșminte și peruci

intocmai ca pe vremea cind părăsise el țara și pornise în binecunoscutele călătorii.

Cu toată strictețea etichetei, prezența celor doi pitici stîrni oarecare rumoare în rîndurile curtenilor. Ceea ce dădu privirii vicontelui Rap o neînchipuită asemănare cu ale lui Jupiter tonans în clipele de mare minie.

Guliver se prosternă în fața tronului și sărută cu pietate pantoful suveranei. La rîndul lor, Gatina și Beloger, care fuseseră aduși de un bătrîn lacheu pe o străveche tavă de aur, se apropiară de pantoful reginei. Nefiind însă deprinși cu complicata ceremonie, ei sărutară, în loc de pantofi, augustul picior aflat într-un ciorap nylon de cea mai fină calitate. Atingerea aceasta provocă o ușoară gîdilătură, și regina, neputîndu-se stăpîni, începu să hohotească subțire:

— Hi — hi — hi.

În aceeași clipă, întreaga sală a tronului fu zguduită de un ris homeric. Protocolul cerea ca atunci cînd ride regina să hohotească și curtenii, astfel că un ris monstru, care aducea mai mult a nechezat și behăit, se iscă pe dată.

După trecerea acestui incident cu totul neprevăzut de meticuloșul și prudentul viconte Rap, urma ca Gatina și Beloger să rostească, în calitate de delegați speciali, formula sacramentală de aderare a Liliputaniei la statutul imperiului. Ei trebuiau să repete cuvînt cu cuvînt după lordul Westinghouse textul formulei. Cu acest prilej se produse însă un al doilea incident de altă natură și cu consecințe mult mai grave.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Guliver stătea în dreapta tronului și urmărea zîmbind cum Gatina și Beloger se străduiau să pronunțe cît mai corect cuvintele rostite în prealabil de primul servitor al reginei. Dar, spre deosebire de dumneata, iubite cititor, Guliver nu cunoștea conținutul și semnificația formulei. În mod vag i se spusese că micii oaspeți vor trebui să prezinte omagii în numele Liliputaniei. Ceea ce nu putea să-l supere cituși de puțin mai ales că uzanțele diplomatice impuneau manifestări de felul acesta.

Cînd luă însă cunoștință de formula rostită grav de lordul Westinghouse, zîmbetul i se șterse de pe chip. Incrunțat, Guliver făcu un paș înainte. Inima-i bătu puternic. Nu, el nu putea îngădui o asemenea infamie. Cum, aceasta să-i fie răsplată datorată micilor locuitori ai Liliputaniei? Să le vindă libertatea? Să-i transforme în sclavi? Fărădelegea trebuia oprită numaidecît!

— Dragii mei prieteni, nu repetați cuvintele lordului Westinghouse! izbucni el minios. Voi nu știți ce mîrșăvie a fost pusă la cale.

Intervenția cu totul neașteptată a lui Guliver produse o puternică rumoare în sală.

— Ce, cine-și permite o asemenea necuviință în fața augustei noastre stăpîne? sări de la locul său baronetul de Town Hill, care îndeplinea funcția de ministru al Afacerilor Interne în guvernul majestății sale.

Consternat de cele întimplate și care puneau în gravă primejdie planul de salvare a imperiului, lordul Westinghouse se uită întrebător la regină. Augusta stăpîină era albă de minie. Ea șopti ceva în grabă prințului consort, care făcu un semn baronului de Town Hill. Pe dată patru cavaleri feudali care străjuiau cu

halebardele tronul se năpustiră asupra vestitului navigator și-l înșfăcăru voiniceste cu toată împotrivirea lui. Ameninșându-l cu pistoale atomice de ultimul tip, scoase la iuțeală din mânșetele largi ale uniformei de halebardieri, îl împinseră afară din sala tronului.

— Ceremonia poate continua, șopti regina la urechea prințului consort, care transmise urgent această înaltă dorință primului servitor al coroanei, lordul Westinghouse.

Reluându-și ținuta marțială, primul ministru reîncepu rostirea sacadată a primelor cuvinte din formula sacramentală, așteptind să fie repetate de Gatina și Beloger. Zadarnică așteptare!

Nici un cuvint nu se mai desprinsese de pe buzele lor. Mîhniji de cele întimplate dragului lor Guliver, ei se zidiră parcă într-o tăcere absolută.

Furioasă, regina se ridică de pe tron și părăsi grabnic sala, urmată de prințul consort. Vicontele Rap încercă să salveze aparențele declarînd că este autorizat de suverană să invite pe micii oaspeți în apartamentele ei, unde, într-o ședință intimă, va fi continuată ceremonia.

— 4 —

În timp ce în străvechiul palat regal se desfășurau evenimentele de mai sus, în vestitul cartier de afaceri al capitalei — Blai-ford — se dădea o adevărată bătălie. Bursa, această bătrînă depravată, își încerca nu fără succes puterea ei de seducție asupra micilor deponenți. Sute de femei și bărbați transpirau, se înghion-teau, își rupeau hainele în imbulzeală, răgușeau strigînd:

— Cumpăr acțiuni „Guliver“.

Lansarea pe piață a acțiunilor proaspetei societăți, concesiona-rea pe timp de 99 de ani a exploatării tuturor avuțiilor subterane și terestre ale Liliputaniei se făcuseră după toate regulile artei. În privința aceasta, vasta experiență a bătrînului Robert Morisson era de neînlocuit. Încă dis-de-dimineață, oamenii lui, camuflați în cumpărători, începură să ceară acțiuni „Guliver“. Astfel, pe nesim-țite, cursul acestor acțiuni, abia lansate pe piață, făcu un aprecia-bil salt în sus.

Cînd mai apoi micii deponenți văzură cu propriii lor ochi în trăsura à la Daumont pe Gatina și Beloger, au înțeles că Lilipu-tania nu e o simplă fantezie de scriitor și că investirea micilor lor economii în cumpărarea acțiunilor respective ar putea să fie cît se poate de rentabilă. De aceea, la numai cîteva momente după trecerea cortegiului, se repeziră spre localul bursei.

Bursa nu cunoscuse încă o asemenea afluență. Oamenii, ferme-cați de mirajul ciștișului, se luptau între ei să obțină acțiuni „Guliver“, contribuind în felul acesta la creșterea nemăsurată a cursului. Dacă de dimineață se înregistrase o creștere de 100%, acum, la fiecare cinci minute, acțiunile creșteau cu mie la sută, atîngînd la închiderea bursei un curs de-a dreptul ameșitor. Psi-hoza era atît de puternică, încît acei care nu izbutiră să achizițio-neze acțiuni fură cuprinși de o adevărată deznădejde. Iar, dimpo-trivă, cei care reușiseră să cumpere măcar o singură acțiune erau îmbătați de fericire.

Astfel, se citează cazul unui băcan, Filip Caloday, care, întors cu hainele sfișiate, răgușit și zgiriât, dar fără nici o acțiune, s-a urcat în podul casei și s-a spînzurat de o grindă. Alții s-au azvir-

lit în valurile tumultuoase ale fluviului care traversează capitala ori au adormit de veci înghițind otravă.

Rubrica faptelor diverse a marilor cotidiene era din belșug alimentată de sinuciderile celor care nu izbutiseră să obțină acțiuni. În schimb, fericirii posesori ai citorva sau chiar ai unei singure acțiuni trăiau clipe de mare bucurie.

Și aici se pot cita diferite cazuri când unii cumpărători au fost victimele acestei stări euforice. De pildă, un bătrîn și binecunoscut avocat, posesor a două acțiuni, a intrat într-o circumă, unde, de bucurie, a cheuit două zile și două nopți, neținind seamă de sfaturile medicilor, care, dată fiind vîrsta, îi recomandaseră un trai ponderat. Călcarea acestui consemn medical avu o tragică urmare, întrucît binecunoscutul avocat a încetat să mai fie și binecunoscut, și avocat. Moștenitorii și-au intentat reciproc procese pentru obținerea proprietății depline asupra celor două acțiuni.

Un comerciant, de asemenea, foarte cunoscut, aflînd că agentul său de bursă a izbutit să achiziționeze un pachet de 10 acțiuni, a fost lovit de apoplexie.

Mai pot fi citate și alte cazuri. Ne vom opri însă aici, fiindcă povestitorul n-ar vrea să fie învinuit de inconsecvență, adică de a nu fi respectat principiul că nu trebuie să se piardă în prea multe amănunte, care nu au o legătură directă cu povestirea.

Dacă a citat totuși aceste cazuri, a făcut-o pentru a ilustra cit de grave puteau fi consecințele incidentului petrecut la curte.

Aflarea întîmplărilor de la curte cînd Guliver refuzase să fie alături de cei care urmăreau colonizarea Lilliputaniei, ar fi putut nărui întregul eșafodaș clădit cu atîta măiestrie de bătrînul Robert Morisson în compaticitate cu sir William.

Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preț.

CAPITOLUL IV

— 1 —

Ehe, e foarte ușor să scrii pe hirtie: „Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preț!“ Realitatea a dovedit că lucrurile nu erau chiar atît de simple! După ce Guliver fusese scos cu forța din sala tronului, baronetul de Town Hill dădu dispoziții să fie dus direct în biroul său din palatul Ministerului de Interne.

În prezența lordului Westinghouse și a lui sir William, baronetul de Town Hill s-a ocupat personal de interogarea învinuitului. Nimeni nu i-ar fi putut scoate din minte că Guliver acționase din ordinul unor așa-numite forțe subversive care ar fi minat țara. Deși ipoteza era pur și simplu absurdă, ea fusese pe de-a-ntregul împărtășită de șeful guvernului și de ministrul coloniilor.

Totuși trebuia procedat cu prudență și abilitate. În definitiv, Guliver era singurul care putea să le dezvăluie drumul spre Lilliputania. Pînă atunci nici o altă făptură omenească nu pusese piciorul în acest ținut, care părea a fi din poveste. Era deci foarte important să se afle mai întii cum vor putea ajunge acolo și abia pe urmă să se ia măsurile de rigoare.

Baronetul de Town Hill era un om micuț, care umbla totdeauna cu pălărie tare și cu umbrelă. El își ciștigase mai de mult oarecare notorietate în calitate de jocheu amator, sosind al treilea la

potou în celebra cursă „Derby“. Desigur, aceste aptitudini hipice nu l-ar fi îndreptăţit să ocupe importantul post de ministru al Afacerilor Interne în guvernul Westinghouse. Dar, vedeţi, el devenise, prin moştenire, posesorul unei imense averi mobiliare şi imobiliare, devenise, tot prin succesiune, membru de vază al partidului „Tory“, partid prezidat de lordul Westinghouse, şi se declarase un partizan favorit al măsurilor menite să pună capăt acţiunilor aşanumite subversive. (Cititorul îşi inchipuie — credem — ce putea înţelege baronetul prin așa-numitele acţiuni subversive.) Iată deci tot atâtea motive ca Town Hill să ocupe postul pe care-l ocupa.

Apropiindu-se de Guliver, îl laudă întâi pentru atitudinea cavalerescă faţă de prietenii săi liliputani. În adevăr, şi el, şi onorării săi colegi aici de faţă apreciază cum se cuvine această atitudine. Totuşi, dacă a avut unele obiecţii de formulat, n-ar fi fost mai cuminte să le aducă în prealabil la cunoştinţă guvernului?

— Dar n-am ştiut nimic din tot ce-aţi pus dv. la cale, răspunse cu indignare Guliver.

Dacă ar fi văzut cineva uimirea lui Town Hill şi a onorabililor săi colegi, fără îndoială că ar fi putut crede în sinceritatea lor. Cum, mister Guliver nu aflase nimic? Asta-i nemaipomenit! Dar bine, Gatina şi Beloger ştiau doar totul. Surprinzător cum s-au ferit de el!... Guliver le-a dăruit generoasa lui încredere şi prietenie, pe cînd ei...

Guliver cunoştea însă prea bine şi pe Gatina şi pe Beloger, căpătase în îndelungatele lui călătorii suficientă experienţă ca să-şi dea seama numaidecît de copilărescul joc al lui Town Hill. Intorcîndu-i spatele, Guliver refuză să mai răspundă la vreo întrebare.

Văzînd nereuşita primei lui tentative, Town Hill gîndi să folosească alte mijloace.

Mutîndu-şi prizonierul în elegantul apartament de lângă cabinetul său de lucru, el recurse la farmecele celebrei lady Goneril, considerată, pe drept cuvînt, cea mai frumoasă femeie din ţară. Dar lady Goneril nu cunoştea tenacitatea vestitului navigator. Luînd într-o seară masa împreună, lady Goneril îi ceru lui Guliver, care părea într-adevăr înlănţuit de răpitoarea ei frumuseţe, să-i povestească peripeciiile călătoriei lui în ţara piticilor.

— Frumoasă milady, mai bine decît aş putea să le înfăţişez eu, a făcut-o marele meu biograf Jonathan Swift, explică Guliver zîmbînd.

— Dar dacă eu te rog, de ce nu vrei să-mi satisfaci această măruntă dorinţă? stăruii lady Goneril privindu-l adînc în ochi şi descoperindu-şi ca din întimplare unul din sculpturalii ei umeri.

Cu toate că i se părea oarecum ciudată această stăruinţă, Guliver consimţi pînă la urmă. Era, de altfel, foarte anevoie să rămînă indiferent în faţa ochilor ei tăiaţi parcă din lacrima gălbuie a chihlimbarului, să nu fie ameţit de sîdfelul carnal al umărului. Cine ştie, captivat de propriile amintiri şi îmbătat de minunata făptură ce-i stătea înaintea, Guliver ar fi dezvăluit poate taina drumului spre Liliputania. Dar unele imprudenţe şi insistente întrebări ale seducătoarei Goneril l-au pus pe gînduri. Hm! povestirea lui ar putea să slujească şi altor scopuri. Şi, într-adevăr, așa era. În aurul pluşat al pletelor ei, lady Goneril ascundea o adevărată bijuterie tehnică: un magnetofon nu mai mare decît un pieptene de jad, dăruit de Town Hill.

Bănuind care-i ținta urmărită de superba lui interlocutoare, Gulliver s-a smuls deodată din lianele nevăzute ale farmecului ei. Speriată, lady Goneril n-a știut ce se petrece. Pentru a nu-l pierde, și-a descoperit, tot ca din întâmplare, și celălalt umăr.

Dar vraja fusese destrămată. Gulliver reteză pe neașteptate firul povestirii.

— Nu mai pot continua, spuse el ironic.

— Dar de ce? întrebă alarmată frumoasa lady.

— Nu-mi mai amintesc drumul spre Liliputania, veni răspunsul laconic.

Constatând că nici această tentativă n-a putut dezlega limba prizonierului său, baronetul de Town Hill ținu o mică consfătuire cu șeful și cu colegul său, respectiv cu lordul Westinghouse și cu sir William. Rezultatul acestei constatări s-a soldat prin hotărârea de a-l aduce pe marele savant Abraham Allridge de pe îndepărtata Insulă a Florilor.

— 2 —

Biofizicianul Abraham Allridge era, ca toți marii savanți, pasionat de specialitatea lui. Încă de pe băncile liceului, îi trăsese prin minte ideea că s-ar putea născoci un aparat care să înregistreze și să reproducă gândurile nerostite. Această idee îi veni vindu-și colegii la o oră de curs. În timp ce profesorul își măcina plămîinii să se facă mai bine înțeles, figurile elevilor trădau, fără puțință de tăgadă, că ei numai la ce spune profesorul nu se gândesc. La ce s-or fi gândind oare? Hm! ar fi interesant să se născocescă un aparat care să înregistreze și să reproducă gândurile. Și așa se născu în mintea liceanului Allridge ideea aparatului pe care încă de pe atunci îl numi „cogitofonul”.

Mai târziu, în facultate, a înțeles că problema născocirii unui asemenea aparat este extrem de complicată. Dar tot atunci a priceput că, oricât de complicată ar fi această problemă, ea nu este imposibilă și s-a pus pe lucru. După un șir nesfârșit de încercări mai mult sau mai puțin reușite, tocmai către asfințitul vieții, Abraham Allridge izbuti să-și desăvârșească aparatul, construit pe principiul captării undelor cerebrale produse de gândire și al transformării lor în unde sonore.

Vestea desăvîrșirii acestui aparat produse o extraordinară vîlvă. Gazetele aparținînd trustului „Morisson and Morisson”, care urmărea să pună mîna pe secretul de fabricație, publicau pe prima pagină sub titluri senzaționale — „Glasul gândurilor”, „Omul nu mai poate avea taine”... etc. — ample reportaje în legătură cu „cogitofonul”.

Țara lui Gulliver era mîndră și bucuroasă că imaginația unui fiu al ei izbutise să imbine o asemenea nemaîntîlnită unealtă de iscodire a conștiinței. Dar practica a dovedit că bucuria fusese prematură. În loc de a împrăștia asupra inimilor o suavă adiere de mulțumire, „cogitofonul” era gata să abată asupra oamenilor, și mai ales asupra celor din conducerea nobilă a țării lui Gulliver, o groaznică furtună. Din fericire, ședința solemnă a „Societății regale-imperiale de fizică”, unde, în prezența suveranei și a guvernului, urma să se facă o mare demonstrație a funcționării aparatului, a fost într-o mare măsură salvatoare.

În rotonda de marmură și aur a societății se adunase, cu mult înainte de începerea ședinței, întreaga protipendadă a țării. Erau de față și reprezentanții de seamă ai științelor, precum și comandantul flotei și armatei, lordul Grom și șeful suprem al bisericii, monseniorul de Seymour.

Abraham Allridge, care de felul lui nu ținea prea mult la asemenea manifestări solemne (măimutării, după cum le spunea el), era din cale afară de nerăbdător. Voia să sfârșească mai degrabă demonstrația, să se înapoieze în laborator. Când suverana Iohana Barbara a III-a, mătușa reginei despre care am vorbit în paginile anterioare, ridică degetul mîinii drepte în semn că demonstrația poate începe, Allridge se apropie de aparat și-l puse în funcțiune. Se făcu deodată o liniște mare. Fiecare își ținea pînă și respirația ca să poată urmări mai bine demonstrația. Atunci, spre stupoarea celor aflați la ședință, se auzi, încet, la început, dar pe urmă mai tare și cit se poate de distinct, gîndul primului aghiotant al reginei, tînărul general Thomson, despre care se spunea că-i și primul ei favorit :

— Ia te uită la coșofana asta bătrînă de regină, nici aici nu-mi dă pace. M-a călcat pe picior și acum îmi face semn cu ochiul.

La numai cîteva clipe, gîndul reginei îl admonesta pe frumosul general.

— Măgarul de Thomson nici nu mă privește, deși i-am făcut cîteva semne. S-o fi încurcat iarăși cu vreo dansatoare. Las' că-l aranjez eu, îl fac din nou sublocotenent !

Oricine-și poate inchipui uluiala și larma care au urmat...

Regina, ca și cum ar fi fost surprinsă nudă, începu să tremure și să țipe pițigăiat : „Ce e ? Ce-i asta ? Opriți aparatul ! !“

Și aparatul a fost oprit numaidecît. Nu însă îndeajuns de repede ca să nu reproducă și gîndul fostului prim-aghiotant și prim-favorit al reginei, marchizul de Colly :

— Bine-i face Thomson scorpiei regale. Eu n-am mai fost bun...

Bineînțeles, demonstrația n-a mai continuat. Toți erau bucușoși să plece mai degrabă. Nu mult după aceasta, regina abdică în favoarea nepoatei ei Carla Victoria Alexandra Ludovica. Allridge fu deportat pe Insula Florilor, numită astfel fiindcă sîrma încărcată cu electricitate care împrejmuia insula era camuflată sub ghirlande de flori.

Consiliul episcopilor adunăți la sfînta mănăstire de pe Muntele Powell, sub conducerea monseniorului de Seymour, edictă o bulă prin care declara „cogitofonul“ drept instrument al diavolului și afurisea pe cei care îl vor folosi. Gazetele nu mai avură voie să amintească nimic în legătură cu „cogitofonul“. Totuși, fiindcă opinia publică mondială se întreba tulburată ce s-a făcut cu Allridge și cu aparatul său, guvernul crezu de cuviință s-o liniștească publicînd un comunicat. Acesta anunță laconic că savantul Allridge, în compania altor savanți, lucrează la o importanță descoperire. Cit privește „cogitofonul“, el va fi perfecționat în asemenea măsură încît să i se poată ridica anatema. Atît.

Ani și ani, Allridge trăise pe Insula Florilor. într-adevăr, în compania altor savanți. Dar și aceștia, ca și inventatorul „cogi-

tofonului", ispășeau vini imaginare, considerate totuși de către conducătorii țării lui Guliver ca grave atentate la ordinea imperiului.

Fiecare își avea povestea lui interesantă și tristă în același timp. Printre numeroșii învățați se afla profesorul Mitchell, descoperitorul luminii veșnice. Descoperirea lui consta într-un sistem de combustione în care cărbunele devenea fum, iar fumul, ca pasărea Phoenix, redevenea cărbune, într-un circuit neîntrerupt. Sistemul lui Mitchell ar fi putut foarte ușor să înlocuiască sistemul de iluminat electric. Or, tocmai aceasta a fost pierzania lui. Trustul „Norman Fieding Lemoory“, punind mina pe brevetul de invenție al lui Mitchell, intrase în luptă cu trustul „Morisson and Morisson“, concesionarul pe timp de 99 de ani al iluminatului electric. Până la urmă, cele două mari trusturi s-au înțeles. Iar, în vreme ce Robert Morisson ciocnea paharul cu Harry Fieding la banchetul care a urmat după înțelegerea intervenită, savantul profesor James Mitchell călătorea spre Insula Florilor, păzit de o puternică gardă, ca un tilhar de drumul mare. Pe insulă se mai afla și tinăra învățată Clara Cooper. Nici povestea ei nu era mai puțin tristă. Ea fusese asistenta marelui om de știință Allan Bruce, descoperitorul metodei de a produce ploaia artificială.

Dar strălucitele experiențe ale lui Bruce amenințau să ruineze puternica firmă importatoare de cereale „Sam Vanghelis et Comp.“.

Lupta pe care o pornise „Sam Vanghelis et Comp.“ împotriva ploii artificiale a luat cele mai violente forme. Și azi stăruie încă bănuiala că accidentul de mașină de pe urma căruia Allan Bruce a decedat în plină vigoare creatoare n-a fost întâmplător, ci pus la cale de mai sus pomenita firmă.

Clara Cooper aflată în mașină, alături de maestrul ei, a scăpat cu viața. Dar, la puține zile după această dramatică întimplare, a fost răpită de la domiciliu și s-a pomenit pe Insula Florilor, în compania altor savanți.

Cam tot în aceeași vreme a avut loc un proces senzațional în care învățatul Robinson a fost acuzat de vrăjitorie. Acest mare cercetător izbutise să atribuie ochiului omenesc proprietățile razelor Roentgen cu ajutorul unor ochelari electronici.

Astfel, purtătorii acestor ochelari puteau vedea acul în claia cu fin, se descurcau în cea mai completă beznă tot așa de bine ca și ziua în amiaza mare și aveau puțința să străbată cu privirea cele mai groase ziduri, colectând imaginile uneori picante ale oamenilor care se știu neobservați. Sentința tribunalului îl declarase pe Robinson vrăjitor, statornicind pe cale de jurisprudență că întinericul trebuie să rămână întineric, iar zidurile — ziduri.

Urmarea acestui proces a fost deportarea lui Robinson pe Insula Florilor, spre satisfacția companiei „Electra“, foarte mare producătoare de aparate medicale Roentgen, companie aparținând trustului „Morisson and Morisson“.

Se mai afla pe insulă doctorul Lambert, un om vesel și foarte glumeț, care descoperise remedii împotriva beției și fumatului. O simplă injecție cu substanța „Antibuvin“ și „Antifumin“ te vindeca pentru totdeauna de aceste păcătoase slăbiciuni omenești. Chiar în ziua când „Antibuvinul“ și „Antifuminul“ urmau să fie puse în vânzare, o dispoziție venită chiar de la curte hotărî interzicerea lor.

Trebuie să spunem că de data aceasta trustul „Norman Fieding Lemoory“ lucrase mai bine decît trustul „Morisson and Morisson“. Morisson pusese mina pe descoperirea doctorului Lambert cu intenția de a da o lovitură mortală trustului advers, concesionar exclusiv al tutunului și alcoolului în țara lui Guliver.

Lovitura însă nu reuși, fiindcă Harry Fieding oferise suveranei o importantă sumă pentru operele ei caritabile, iar primul aghiotant și favorit, generalul Thomson, primise un important pachet al societății „Tutunul și alcoolul“.

Ca pe viitor să nu se ivească alte complicații neprevăzute, foarte glumețul doctor Lambert luă drumul Insulei Florilor spre a-și distra confracții cu spiritele lui savuroase.

Ar fi obositor poate să înșirăm aici pomelnicul tuturor oame-nilor de știință care populau Insula Florilor. Dacă cercetările lor puneau în primejdie interesele marilor trusturi, toți acești savanți deveneau dușmani ai imperiului.

Vom reproduce poate, cu alt prilej, unele fragmente din zguditorul reportaj al reputatului ziarist Jimmy Dodge intitulat „Republica învățaților“, în care sînt descrise condițiile grele de viață ale deportaților de pe Insula Florilor. Acum punem punct acestei mici digresiuni — poate nu lipsită de interes — și revenim la povestirea noastră.

— 4 —

Cititorul a căpătat în sfîrșit, răspuns întrebării sale „de ce a fost necesară aducerea din depărtare a lui Abraham Allridge“. „Cogitofonul“ urma să săvîrșească ceea ce nu reușise nici abilitatea lui Town Hill, nici farmecele lady-ei Goneril.

Da! Cu ajutorul acestui aparat trebuiau aflate gîndurile lui Guliver și o dată cu ele, mult învăluita cale spre Liliputania.

Plecarea lui Abraham Allridge din Insula Florilor aprinsese în sufletele deportaților mari și involburate vîlvătaii de speranțe. Era oare vestirea unor zile mai bune? Cine putea răspunde? Dar faptul că după trecerea atîtor ani unul dintre ei fusese rechemat la viață îndreptătea cele mai optimiste așteptări.

Numai glumețul doctor Lambert, căruia asprimea vremurilor nu i-au răzuit din suflet buna dispoziție, făcu un comentariu mai puțin optimist, dar care fu considerat ca o glumă neizbutită. Pe-trecîndu-l la debarcader împreună cu întreaga colonie a Insulei Florilor, Lambert îi spuse rîzînd:

— Iubite maestre, dacă va fi să te înapoiezi în mijlocul nostru, noi te vom primi oricînd cu dragoste și respect. Și nu uita să-mi aduci cîteva sticle de vin ales și cîteva pachete cu otrava nicotinei.

Pasămite, de cînd fusese adus pe insulă, descoperitorul „Antibuvînului“ și „Antifuminului“ devenise un strașnic consumator de băuturi alcoolice și un și mai strașnic fumător de trabucuri, pe care însă nu și le putea procura decît cu mari greutate.

Clara Cooper, oferindu-i un modest buchet de flori de cîmp, ținu să risipească impresia produsă de cuvintele lui Lambert.

— Scumpe maestre, prin flori natura alintă pe oameni. Primiți acest modest omagiu din partea tovarășilor de clipe grele, acum, cînd, în sfîrșit, porniți către clipele bune.

Allridge avea o fire emotivă. Sărbătoreșcul cortegiului care-l însoțise pînă la debarcader îl făcu să plîngă ca un prunc. Și, desigur, emoționanta clipă a despărțirii s-ar fi prelungit dacă Jimmy Baxter (șeful de cabinet al lui Town Hill), care primise însărcinarea de a-l aduce de pe insulă, nu l-ar fi zorit.

— N-am să vă uit! Am să lupt pentru voi! le strigă cu ochii plini de lacrimi Allridge.

Și, într-adevăr, dacă ar fi avut prilejul, ar fi luptat din răsuferință pentru libertatea acelor care, ca și el, fuseseră pe nedrept deportați în această îndepărtată insulă. Toată vremea, în vasul care-l ducea către metropolă, se gîndea la cuvintele Clarei Cooper: „Prin flori, natura alintă pe oameni“... Fermecătoare cuvinte. Ele adevăresc că marii cercetători, pentru a corespunde nobilei lor misiuni, trebuie să fie înaintea de toate poezi care prețuiesc și iubesc darurile vieții... Din păcate, starea euforică a lui Abraham Allridge fu repede spulberată. Introdus în cabinetul lui Town Hill, acesta îi întrebă, fără ocholuri diplomatice, dacă ar putea pune din nou în funcțiune „cogitofonul“.

— Firește, firește, exclamă fericit Allridge. Dar cu o singură condiție: să fie eliberat captivii de pe Insula Florilor.

Town Hill îi privi îndelung. Iar dacă „cogitofonul“ s-ar fi aflat acolo, în stare de funcțiune, Allridge ar fi putut să-i audă gîndul nerostit: „E nebun bătrînul acesta! Auzi ce-i trăsnește prin minte!“.

Town Hill, ca de obicei, rosti însă cu totul altceva decît ceea ce gîndea.

— Vom mai sta de vorbă în această privință. Însăși prezența dv. aici e cea mai concludentă dovadă a bunelor noastre intenții.

Cînd însă Town Hill îi înfățișă de data aceasta în fraze abil construite în ce scop urma să fie folosit „cogitofonul“, Allridge simți că se aprinde de indignare și de minie.

— Nu, aceasta n-o voi face niciodată, chiar dacă trebuie să-mi sacrific dragii mei prieteni de pe insulă! Cum îmi puteți cere să fur gîndurile unui om în vederea înrobirii unui popor?

— Dar nu e vorba de înrobire, ci de o adeziune liber consimțită.

— Destul! Vorbele dv. n-au pentru mine nici o valoare.

Toate stăruințele fură zadarnice. Abraham Allridge rămase intransigent. Nici un argument nu l-a putut îndupleca.

Town Hill spumega de furie. Fusese încredințat că a-l convinge pe Abraham Allridge, după suferințele îndurate pe insulă, era o joacă de copil. Cînd colo, poțim, bătrînul se îndărătnicea în principii morale. Furia lui Town Hill crescuse și mai mult cînd, obligat să-i aducă la cunoștință lordului Westinghouse eșecul misiunii sale, acesta strimbă din nas și-l dojeni astfel:

— Ești mai bun jocheu decît ministru al Afacerilor Interne. După acest bobirnac, nu rămînea decît ca previziunea doctorului Lambert să capete o dramatică și rapidă confirmare.

La mai puțin de 24 de ore după plecarea lui din Insula Florilor, Abraham Allridge se întorcea în mijlocul nefericiților săi prieteni. Pe traiectoria unei nopți și a unei zile îmbătrînise cu ani. Și dacă nu l-a putut aduce doctorului Lambert nici țigările, nici sticlele cu vin, în schimb nu venise singur. Un nou captiv fu debarcat o dată cu el. Era Guliver.

Personajul de care ne vom ocupa în acest capitol este un medic care a fost mistuit cindva de o fierbinte pasiune științifică și rare, datorită acestei pasiuni redeşeptate, a izbutit să redea vieții pe Guliver, pe Gatina și Beloger. Da, cititorul a ghicit! E vorba de doctorul Sam Batle.

Fată de acest încărunțit medic, cei doi pitici au început să nutrească o vie și caldă prietenie. Era, de altfel, singurul din întregul echipaj al vasului explorator „Victory IV“ căruia i se mai îngăduia să-și viziteze micii prieteni. Nici măcar cei doi iscusți mateloți Mac Intyre, tatăl și fiul, nu se bucurau de privilegiul pe care-l avea doctorul Batle de a fi mereu în preajma lor.

La început, Robert Morisson găsi că n-ar fi nimerite nici vizitele lui Batle. Nu prea avea încredere în el. Dar cum acest medic fusese, într-un anumit fel, cel de-al doilea „creator“ al Gatinei și al lui Beloger, consiliul științific al fundației „Morisson“ opină că ar fi cel mai potrivit să vegheze asupra sănătății celor doi liliputani. Astfel, Morisson se văzu nevoit să cedeze, mai ales că și Town Hill stăruise pentru Batle. Să nu uităm: din clipa în care fuseseră lansate acțiunile societății „Guliver and Comp.“ și din clipa în care Guliver refuzase să fie părtaș la jefuirea Liliputaniei, prezența fizică a celor doi pitici constituia unica bază materială pe care se înălța întregul eșafodaj construit de Robert Morisson și sir William.

De îndată ce Gatina și Beloger își făceau apariția pe străzile capitalei, cursul acțiunilor „Guliver and Comp.“ înregistra noi și importante salturi în sus. Era de neînchipuit cum simpla lor prezență isca o adevărată febră în lumea oamenilor care jucau la bursă. Se repezeau la bursă și din nou se înverșunau unii împotriva celorlalți, pentru obținerea unor noi acțiuni sau măcar a unor acțiuni-pui. (Acțiunile-pui sînt o diabolică invenție a financiarilor de tipul lui Robert Morisson, pentru a goli cu totul buzunarele nefericiților acționari mărunți, adică sînt o a doua emisiune de acțiuni, numite gingaș: puii celor dintii.)

Grija pentru sănătatea Gatinei și a lui Beloger apărea deci mai mult decît legitimă. Imaginați-vă, un simplu și nevinovat strănut ar fi putut dezlănțui o adevărată catastrofă la bursă! Și oare cine ar fi fost mai indicat să le vegheze sănătatea dacă nu chiar acela care-i smulse din incremenirea somnului de veacuri!?

De altfel, doctorul Batle le salvase viața și în următoarea împrejurare: în memorabila zi cind s-au prezentat la curte și a avut loc penibilul incident relatat, după plecarea furtunoasă a reginei, Gatina și Beloger au fost luați în primire de viconte Rap și ciocniți brutal cu capul de pereți. Tensiunea nervoasă a vicontelui își găsise astfel o supapă care ar fi provocat, fără indoială, sfîrșitul celor doi pitici dacă nu ar fi intervenit la timp Robert Morisson.

— Oprește-te, viconte! Nu-i ucide! Avem nevoie de ei!

Cuvinte salvatoare! Da, aveau nevoie de ei!

Privegheați zi și noapte de doctorul Batle, piticii s-au întremat încetul cu încetul după puternicele comoții provocate de contactul

cu pereții, Dreptatea lui Morisson se dovedi în micile scăderi ale cursului acțiunilor „Guliver and Comp.“, produse în timpul bolii și convalescenței celor doi accidentați. Însănătoșiți și reapăruți pe străzile capitalei, cursul acțiunilor se ridică din nou.

Datorită acestui complex de împrejurări, doctorul Batle avea puțină să fie oricând cu micii lui pacienți. Aceștia locuiau într-un simplu apartament care era totodată o strașnică temniță. Erau permanent păziți și supravegheați. Între Batle și pitici se statornicise raporturi atât de cordiale, încât după dispariția lui Guliver, încărunțitul medic devenise duhovnicul căruia micii prizonieri îi încredințau toate măruntele și marile ofrande ale sufletului lor.

Batle le aducea, aproape de fiecare dată, câte un dar din partea celor doi Mac Intyre, în afară de darurile pe care el însuși simțea nevoia să le ofere. Îl desfăta să stea la lungi tălăsurii cu ei, îl desfăta să-i privească, să le asculte graiul ca un cîrîpît. Răminea adesea uimit de spiritul judicios al observațiilor lui Beloger și de spontaneitatea Gătinei.

Piticii începură să prețuiască la adevărată valoare pe toți cei care se erijau, chipurile, în frații lor mai mari: pe lord Westinghouse, sir William, Rap, Town Hill și alții. Și erau cuprinși de scîrbă și de indignare ori de câte ori Robert Morisson, cîntărindu-i în palmă, cu pațina pentru arginți a unui zaraf, îi alintă invariabil cu aceleași cuvinte:

— Ehe, pușorii tăii, nici nu știți câte părăluțe meritați voi...

Gătina, care între timp citise unele dintre operele de seamă ale literaturii universale, îl poreclise Shylok, după numele celebrului personaj al lui Shakespeare. De altfel, ea găsise o poreclă pentru fiecare; de pildă, gravului sir William, care avea o figură bovină, îi spunea Apis, după cunoscuta divinitate cornută egipteană; lordului Westinghouse, datorită cheliei proeminente și a vidului de sub ea: „Locul viran“; iar lui Town Hill: „Mirțoaga“, avînd în vedere pasiunea acestui gentleman pentru călărie.

— 2 —

Dispariția lui Guliver tulburase cu totul apele limpezi ale sufletului celor doi liliputani. Nu era zi în care să nu-l întrebe pe Batle:

— Spune-ne ce se aude, ce se știe despre dragul nostru Guliver?

Batle ce putea să le răspundă? Prea multe nu știa nici el. Dar, cunoscînd din chiar povestirea Gătinei și a lui Beloger incidentul de la palat, își dădea seama că pe prietenul lor nu-l așteaptă clipe înșorite. Dimpotrivă, dat fiind ferocitatea lui Town Hill, puteau fi făcute cele mai pesimiste presupuneri.

Totuși, față de Gătina și Beloger, înfățișa situația lui Guliver cît mai înfloritoare. Brodase cu arniciul fanteziei un fel de istorie în care Guliver juca rolul de seamă, o nouă călătorie în care se avîntase vestitul navigator, din care pricină lipsea de atîta vreme din preajma lor. Vestile trimise din această misterioasă călătorie erau întotdeauna excelente și cuprindeau, fără greș, un salut prietenesc pentru Gătina și Beloger.

Ce-l indemnă oare pe doctorul Batle să le tăinuiească adevărul? O firească și caldă simpatie față de cei doi pitici, va spune,

pe bună dreptate, cititorul. Dar nu era numai atât. Urmărea să facă din cei doi pitici obiectul unor interesante experiențe științifice. Mistuitoarea pasiune pentru știință redeșteptată în încărunțitul medic îi dădea ghes să încerce a face din Gatina și Beloger oameni de statură obișnuită. Da, da, ca mine și ca dumneata, cititorule. În acest scop, născocise un preparat din extract glandular. O condiție de neînălțurat a reușitei acestor experiențe trebuia să fie starea de permanentă voie bună a pacienților săi. Iată de ce se străduia să le aducă, o dată cu prezența lui, și veștile, totdeauna excelente, despre prietenul lor drag, Guliver.

La început, când abia îi încolțise în minte această idee, Batle socotii nimerit să păstreze pentru sine secretul încercărilor lui. Nici chiar Gatina și Beloger nu trebuia să știe nimic. Mai pe urmă, când produsul putea fi administrat, conștiința nu-i dădu pace. Nu, nu era bine să întreprindă ceva împotriva voinței pacienților lui. Să-i întrebe, poate Gatina și Beloger ar fi vrut să rămână mai departe pitici.

Într-o dimineață, după nelipsita vizită a lui Robert Morisson, profitând de faptul că erau singuri, îi întrebă în mare taină dacă ar consimți să devină și ei oameni ca toți oamenii din țara lui Guliver. Bucuria cu care cei doi pitici s-au năpustit să-i mângâie nasul, urechile, sprincenele, fericirea care se citea limpede pe chipurile lor au constituit răspunsul la întrebarea pusă.

— Cum, cum s-ar putea oare să ajungem ca dumneata? nu le venea să creadă celor doi pitici.

— Ca mine ori poate chiar mai înalți decît mine, răspunse zimbînd Batle, care nu era prea arătos.

— Dar cum, prin ce mijloace?

Atunci Batle le arătă ce au de făcut: să soarbă în fiecare dimineață cite o linguriță din licoarea pe care le-o adusese. Sticlucă trebuia însă pitită bine, ca nu cumva Robert Morisson ori Town Hill să dea peste ea. Ar fi fost vai și amar de ei, de-ar fi descoperit-o.

Înainte însă de a le da să soarbă din licoare, era bine să se mai gîndească dacă, o dată deveniți oameni ca toți oamenii, nu vor fi cuprinși de păreri de rău... Atunci Beloger îi dădu un răspuns care-l uimi pe încărunțitul medic Batle:

— Iubite prietene, trebuie să știi că nu o dată Gatina și cu mine am fost cuprinși de o negrăită nostalgie față de patria noastră — Liliputania. Bolta plină de nestematele nopții ori mîngîiată de petalele învăpăiate ale răsăritului ne aprindea în inimi amintirea cerului drag al patriei. Noi n-am mai văzut acest cer de multă, foarte multă vreme, dar nu ne pierdusem nădejdea de a-l revedea, atîta timp cît Guliver fusese alături de noi. Dar Guliver a dispărut! Unde? Nu se știe...

— Ba da, se știe, protestă Batle. V-am spus că...

— Nici vorba, ne-ai spus, îl întrerupse Beloger zimbînd, că-i undeva într-o călătorie. Pentru a nu te dezamăgi, te-am lăsat să crezi că noi nu ne îndoim de spusele dumitale. Dar din prima clipă am înțeles că-i o născocire...

— Ași înțeles? făcu Batle uimit.

— Am înțeles... Ei bine, Guliver dispărut, drumul spre patrie ni-e cu desăvîrșire închis. Cine, în afară de el, ar fi putut să ne călăuzească, pe calea apelor, pe calea de gheață și foc, spre Lilipu-

tania? Vai nouă, nimeni, nimeni... Iată de ce țara lui Guliver trebuie să devină o a doua noastră patrie. Iată de ce în această a doua patrie, în care se găesc, pe lângă inimile înghețate ale nobililor ei cirmuitoari, inimile clocoțitoare ale unor făpturi minunate ca dumneata, ca prietenii noștri Mac Intyre și ca mulți alții, noi trebuie să fim așa cum sînteți și voi. Dacă Guliver trăiește, ne va fi mai ușor să luptăm pentru salvarea lui. Pitici fiind, oricine ar putea să ne identifice și să ne împiedice. Așadar, iubite și prețuit prieten, să nu mai pierdem timpul... Noi sîntem bucuroși să putem deveni, cu o clipă mai devreme, oameni ca Guliver și ca dumneata. Nu-i așa, Gatina?

— Da, răspunse frumoasa Gatina. Totul ne povățuiește să nu pierdem timpul. Haide, doctore dragă, dă-ne mai degrabă licoarea dumatăle minunată!

Doctorul era din cale afară de tulburat. Ii tremurau atât de puternic mîinile din pricina emoției, încît vărsă o bună parte din conținutul sticleței atunci cînd umplu prima linguriță.

— 3 —

Tratamentul se desfășura în cele mai bune condiții. Batle le dădea zilnic, în mare taină, o doză din preparatul său. Apoi îi măsura cu centimetrul: progresele erau infime, dar ele existau. Într-o săptămîină crescuseră cu doi milimetri.

Tocmai datorită acestei creșteri extrem de lente, nici „Shylok“, nici „Apis“, nici „Locul viran“, și nici „Mirtoaga“ nu și-au dat seama că se întîmplă ceva extraordinar cu Gatina și Beloger. Pe Town Hill îl surprinse numai schimbarea bruscă a dispoziției lor sufletești. De unde înainte erau într-o stare de permanentă irascibilitate, nu răspundeau la întrebări, se zbăteau atunci cînd erau scoși la plimbare, dintr-o dată deveniseră veseli, glumești și-și petreceau toată vremea citind. Town Hill puse această schimbare pe seama îngrijirilor deosebite date de Batle și se felicită că, urmînd sfatul consiliului științific al fundației „Morisson“, îl menținuse ca medic curant împotriva părerii lui Robert Morisson.

Lucrurile ar fi rămas poate multă vreme nedescoperite, dacă simțurile bătrînului financiar — cu toată vîrsta lui înaintată — n-ar fi funcționat perfect. După cum am mai arătat, Robert Morisson își făcuse obiceiul ca, în fiecare dimineață, după ce lua cunoștință de cursul acțiunilor, să se oprească la Gatina și Beloger. Acest popas cotidian își avea explicația lui psihologică. Morisson simțea nevoia să se asigure că ei există, că sînt sănătoși și că astfel nimic n-ar putea primejdui eșafodajul societății „Guliver and Comp.“

Dacă speculațiile lui impuneau o ușoară scădere a cursului acțiunilor, el hotăra ca piticii să nu părăsească apartamentul cîteva zile. Dacă, dimpotrivă, urmărea o nouă urcare, el ordona ca piticii să fie cît mai mult plimbați pe străzile capitalei. Indiferent însă de natura dispozițiilor date, Morisson se apropia în fiecare dimineață, aproape sufocat de emoție, de Gatina și Beloger. Chipul său de culoarea vechilor pergamente, se încrețea într-un zîmbet de supremă fericire.

Luîndu-i ușurel în palmă și privindu-i cu dragostea cu care un harpagon își privește aurul, îi alinta ca de obicei:

— Ehe! pușorii tăii, nici nu știți cîte părăluțe meritați voi... Intr-o dimineață, tot cîntărindu-i așa în palmă, i se păru că sînt mai grei.

— Ce-i cu voi, pușorii tăii, v-ați îngrașat?

Examinîndu-i mai bine, constată că nu se îngrașaseră defel...

— Ei, drăcie, și totuși eu nu mă-nzel, cîntăriți mai greu. Nu cumva ați crescut?

Cuprîns de panică, Morisson hotări să fie măsurați în fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi. Și rezultatul acestor măsurători îi confirmă bănuiala: piticii creșteau încet, dar creșteau... În cîrînd lumea nu va mai crede în existența Liliputaniei și atunci gata! Ruina e inevitabilă. Creșterea lor neașteptată îl îngrozi, dar în același timp îl nedumeri: „Cum așa, hodoronc tronc, au început să crească?”

Fură consultate cele mai competente capacități medicale, iar părerile emise se ciocneau cap în cap. De pildă, profesorul Wodrow opina că această creștere se datora acțiunii somnului prelungit. Profesorul Randolphe era însă de altă părere. El era incredințat că numai condițiile climaterice în care erau obligați să trăiască, care difereau de cele ale Liliputaniei, acționează asupra organismului piticilor.

— Sînteți cu toții niște nepricepuți! tună Robert Morisson. Ați făcut vreo analiză să vedeți dacă nu-i vreo mină „criminală“?

Analizele confirmară ipotezele bătrînului financiar. În dejecțiuni s-au găsit urme neasimilate din preparatul doctorului Batle. Pentru Robert Morisson nu mai încăpea nici o umbră de indoială. Vinovatul era Batle. Nimic nu-l putea sustrage acestei acuzații. El era singurul medic care-i îngrijea pe pitici.

Cînd Town Hill fu incunoștințat că tocmai doctorul Batle, pe care el îl susținuse, este în mod neîndoios autorul acestei acțiuni „criminale“, fu cuprins de o asemenea furie, încît, părăsindu-și în grabă biroul, se repezi, fără pălărie și umbrelă, spre apartamentul piticilor, unde nădăjduia să-l găsească pe încărunțitul medic. Nu se înșelase. Batle era acolo. Năpustindu-se cu o agilitate, care amintea ascendența omului pe scară biologică, Town Hill își infipse cu o poftă de vampir dinții în nasul lui Batle, așa cum avea obiceiul să se răfuiască cu aceia care îl scoteau din sărîte.

Și povestitorul poate afirma cu toată seriozitatea că Sam Batle ar fi rămas fără nas, dacă Robert Morisson nu l-ar fi zgîlțit cu putere pe Town Hill și nu i-ar fi răcnit în urechi o constatare care-l cutremură:

— Ce-ai făcut, nenorocitul! Ai lăsat ușa deschisă și au dispărut piticii.

CAPITOLUL VI

— 1 —

Neașteptata dispariție a piticilor produse o adevărată derută în cercul înalților slujitori ai imperiului. Chiar regina-împărăteasă, aflînd această teribilă veste, fu cuprinsă de o adevărată criză de desperare. Criza se manifestase la început prin țipete, apoi prin lovirea gravă a prințului consort cu obiectele pe care le avea la îndemînă, printre care un foarfece extrem de ascuțit, un splendid vas de porțelan de Sèvres și un pantof cu toc Louis XV.

Lordul Westinghouse fu, la rindul său, atins de o gravă mîngrenă. Astfel, timp de mai multe zile, nu putu să folosească distinsul său „loc viran“. Sir William, în schimb, enervat peste măsură, contrar obiceiului, începu să gîndească și ceru înlocuirea neintriziată a lui Town Hill din funcția de ministru al Afacerilor Interne. Cît despre acesta, ca să-și ridice moralul prăbușit de nenumăratele eșecuri, se apucă să soarbă cele mai pipărate amestecuri de băuturi alcoolice, iar la o oră după acest exercițiu sfiorăia cu capul pe masă. Viconteles Rap, trimis de suverană să afle vești în legătură cu rezultatul cercetărilor întreprinse, găsindu-l pe Town Hill în această deplorabilă stare, nu se putu abține să nu-l ciocnească de cîteva ori cu capul de cristalul luxosului său birou, care-i servea drept pernă. Clocotind de minie, viconteles Rap se asocie numai de cît la propunerea ca Town Hill să fie înlocuit și prezentă suveranei un amănunțit raport în acest sens.

Chiar și Robert Morisson, pe care calmul nu-l părăsea cu ușurință, se simți la început încolăcit de șerpii deznădejdii. Ore de-a rindul ședea cu privirile ațintite în gol. Din cînd în cînd, un prelung oftat, care amintea șuieratul depărtat al unei locomotive, ieșea din pieptul lui bătrîn și slăbănog. Atunci mormăia aceste cuvînte :

— Sînt ruinat ! Sînt ruinat !

Totuși Robert Morisson fu primul care-și recăpătă singele rece. Trebuia să împiedice ruina, și în acest scop imperativul suprem cerea ca opinia publică să nu afle de fuga piticilor. În același timp, urma să se întreprindă cele mai intense, dar și cele mai tainice investigații pentru regăsirea lor. Stăruî și el ca Town Hill să fie de îndată înlocuit, întrucît dovedise o totală incapacitate. Ba, considerîndu-l ca principal vinovat, ceru sancționarea lui. Dar nu o sancțiune oarecare, doar spre a se da satisfacție vicontelui Rap ori lui sir William. Era vorba de altceva. Town Hill trebuia mai degrabă îndepărtat, pentru ca nu cumva indiscreția lui vindictivă să compromită noul plan de acțiune. Și Robert Morisson socotea că locul cel mai potrivit pentru Town Hill ar fi fost Insula Florilor.

Numai opunerea categorică a lordului Westinghouse l-a salvat pe fostul ministru de Interne de deportarea pe această blestemată insulă. El fu surghiunit la mănăstirea „Sfînta Clara“, ridicată în secolul al XII-lea în îndepărtatul comitat Rudesfort. Din fericire, fiind o mănăstire de milostive călugărițe, surghiunul a fost suportat în cele mai bune condiții. La numai o zi după plecarea forțată a lui Town Hill, un scurt comunicat vestea că, acesta îmbolnăvindu-se, interimatul Ministerului Afacerilor Interne fusese preluat de sir William, ministrul Coloniilor.

— 2 —

În timp ce, instalat la Ministerul Afacerilor Interne, sir William primea tot felul de rapoarte personale, telefonice, radiofonice, televizate care îl vesteau cum că organele în subordine s-ar afla pe urmele celor dispăruți, dar că pînă în prezent nu pot comunica nimic precis și concret, ce se petrecea cu Gatina și Beloger ?

Aici e poate cazul să arătăm cititorului cum au reușit ei să

fugă din somptuosul apartament, care era în același timp și o bine ferecată temniță. Așadar, când Town Hill se repezi să infulece nasul încărunjitului medic Sam Batle, Gatina și Beloger au căutat să împiedice cu orice preț acest oribil festin.

Dar ce pot oare puterile cu totul de neluat în seamă a doi pitici, île ei și foarte inimoși, față de dezlănțuirea furiei unui gentleman cu reminiscențe de animal carnasier? Batle, observând ușa rămasă deschisă în urma intrării vijelioase a lui Town Hill, înainte de a se rostogoli pe covor cu adversarul său, le-a strigat:

— Ușa-i deschisă. Fugiți! Fugiți!

Ceea ce piticii nu întirziară să facă. Deși pasul lor de furnică nu putea fi asemuit cu pasul unui alergător de cros, trebuie să subliniem că ieșirea lor pe coridor a însemnat un adevărat record mondial.

Dar pe coridor incremenită înspăimântați. Robert Morisson se îndrepta agitat spre apartamentul lor. Fără a mai sta pe gânduri, piticii se băgară sub covorul, gros și moale, în care se scufundau pașii lui Morisson. Din fericire, au scăpat nezdobiți de călcătura acestuia, dar ieșiră aproape înăbușiți de praf.

Acum, după ce evadaseră din apartament, se punea problema strecurării afară din imobil. Hm! Problemă destul de anevoioasă, întrucât la capătul coridorului străjuia o gardă aflată sub comanda directă a colonelului Shelton, mai-marele peste poliția metropolitană.

Shelton, care-l însoțise pe Town Hill, asculta tocmă raportul plutonului de serviciu. După asigurările acestuia, totul era în deplină ordine. Shelton își scoase chipiul și-l puse deoparte pe un fotoliu. Iar alături, deschisă, era tașca, vestita lui tașcă, din piele de crocodil, numită în deridere de către răuvoitori: „coșnița lui Shelton“, întrucât aici, pe lângă diferite hirtii speciale, se găseau și unele savuroase gustări preparate personal de adorata lui soție, mistress Mabel Shelton, care avea pasiunea bucătăriei.

Evrica! Erau salvați! Gatina emisese ideea salvatoare.

Ei bine, n-o să credeți, dar Gatina socotise că mi poate fi un loc mai potrivit unde să se ascundă, decît în tașcă. Iar Beloger fu întru totul de părerea ei! Fără a mai pierde timpul, se furișară pînă la fotoliu. Aici, ajutîndu-se unul de celălalt, izbutiră să intre în tașcă și să-și facă loc printre hirtii oficiale și pateurile cu ciuperci și ficat de gîscă.

(continuare în numărul viitor)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Științei, Piața Științei Nr. 1, Redecția revistei „Știință și tehnică”. Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice” apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor :

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU